

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CTP – Compagnia Trasporti Pubblici SpA

Strona pozwana: Regione Campania (sprawy od C-516/12 do C-518/12), Provincia di Napoli (sprawy C-516/12 i C-518/12)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Consiglio di Stato – Wykładnia art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. L 156, s. 1) – Prawo prywatnych przedsiębiorstw do uzyskania rekompensaty obciążeń finansowych wynikających z wykonywania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych – Przedsiębiorstwo transportowe, które nie złożyło do właściwych władz wniosku o zniesienie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych pociągającego za sobą niekorzystne skutki gospodarcze – Zobowiązanie nienależące do zadań z zakresu usług publicznych, które muszą być zniesione przez państwa członkowskie

Sentencja

Artykuły 4 i 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 1893/91 z dnia 20 czerwca 1991 r. należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych powstałych przed wejściem w życie rzeczzonego rozporządzenia, powstanie prawa do rekompensaty za obciążenia finansowe wynikające z wykonywania takich zobowiązań jest uzależnione od złożenia przez zainteresowane przedsiębiorstwo wniosku o zniesienie tych zobowiązań oraz od decyzji właściwych władz o utrzymaniu lub zniesieniu w określonym terminie rzeczonych zobowiązań. Natomiast w wypadku zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych powstałych po tym dniu, powstanie takiego prawa do rekompensaty nie jest uzależnione od tychże przesłanek.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Republika Francuska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-559/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc w postaci dorozumianej, nieograniczonej gwarancji na rzecz La Poste, wynikająca z posiadanego przez nią statusu podmiotu prawa publicznego — Istnienie gwarancji — Występowanie zasobów państwowych — Korzyść — Ciężar dowodu i standard dowodowy)

(2014/C 159/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter i J. Bousin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i D. Grespan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę Republiki Francuskiej w przedmiocie stwierdzenia nieważności wydanej przez Komisję w dniu 26 stycznia 2010 r. decyzji 2010/605/UE w sprawie pomocy państwa C 56/07 (ex E 15/05) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa La Poste (Dz.U. L 274, s. 1) – Pomoc rzekomo wprowadzona w życie przez Francję w postaci dorozumianej i nieograniczonej gwarancji na rzecz La Poste, wynikającej z posiadania przez tą spółkę statutu zakładu publicznego o charakterze przemysłowo-handlowym – Zakład niepodlegający przepisom prawa powszechnego regulującym kwestie naprawy i likwidacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji – Istnienie korzyści – Występowanie przeniesienia zasobów państwowych – Ciężar dowodu i standard dowodowy – Zrównanie przesłanek powstania odpowiedzialności państwa z mechanizmem gwarancji

Sentencja

1. Odwołanie zostaje oddalone.
2. Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Hauptzollamt Köln przeciwko Kronos Titan GmbH (C-43/13), Hauptzollamt Krefeld przeciwko Rhein-Ruhr Beschichtungs-Service GmbH (C-44/13)

(Sprawy połączone C-43/13 i C-44/13) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych — Produkty niewymienione w dyrektywie 2003/96/WE — Pojęcie „równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego”)

(2014/C 159/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Hauptzollamt Köln (C-43/13), Hauptzollamt Krefeld (C-44/13)

Strony pozwane: Kronos Titan GmbH (C-43/13), Rhein-Ruhr Beschichtungs-Service GmbH (C-44/13)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesfinanzhof – Wykładnia art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) – Opodatkowanie produktów energetycznych innych niż te, których poziom opodatkowania został określony w dyrektywie – Pojęcie równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego – Możliwość stosowania do produktu wykorzystywanego jako paliwo do ogrzewania opodatkowania przewidzianego dla produktu najbardziej zbliżonego składem chemicznym, jeżeli ten produkt podlega wyższemu opodatkowaniu niż opodatkowanie przewidziane dla paliw do ogrzewania ze względu na fakt, że może być używany jako paliwo silnikowe.

Sentencja

Warunek zawarty w art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zgodnie z którym produkty energetyczne inne niż te, których poziom opodatkowania został określony w tej dyrektywie, są opodatkowane zgodnie z ich wykorzystaniem, według stawki przyjętej dla równoważnego im paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, należy interpretować w ten sposób, że w pierwszej kolejności należy ustalić, czy dany produkt jest wykorzystywany jako paliwo silnikowe, czy jako paliwo do ogrzewania, zanim w drugiej kolejności zostanie ustalone, które z paliw silnikowych lub paliw do ogrzewania, w zależności od danej sytuacji, wymienionych w odpowiedniej tabeli załącznika I do tej dyrektywy jest faktycznie zastępowane przez dany produkt, a jeżeli brak jest takiego paliwa – które z tych paliw silnikowych lub paliw do ogrzewania jest najbardziej do niego zbliżone swoimi właściwościami i przeznaczeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.